

Περιήγηση

Αν η Καβάλα βρεχόταν κι απ' τον βορρά, δεν θα διέφερε από νησί. Αρκέστηκε όμως στις τρεις θάλασσές της, από ανατολή, νότο και δύση. Κι έτσι παρέμεινε χερσόνησος. Με τη ματιά της περισσότερο ν' αγγαντεύει τη θάλασσα και λιγότερο το βουνό. Έτσι κι οι άνθρωποί της. Έτσι κι εγώ. Που από την παιδική μου κιόλας ηλικία νοτίστηκα με την αλμύρα της θάλασσας. Αλλά - παράλληλα - είχα την ευτυχία να λατρέψω και το βουνό.

Καβάλα Στις “Γαλάζιες” παραλίες

ΚΕΙΜΕΝΟ: Θεόφιλος Μπασγιουράκης
ΑΕΡΟΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: Αχιλλέας Σαββόπουλος
τηλ. 6945 704572, www.artware.gr

Καβαλιώτικες αμμουδιές. Απλά εξωτικές.

“Καρά-Ορμάν”, η πρώτη αμμουδερή παραλία ανατολικά της Καβάλλας. Εδώ συμπυκνώνονται όλες -σχεδόν- οι παιδικές και εφηβικές κολυμβητικές μου αναμνήσεις. ΦΩΤ. Α. ΚΑΛΑΪΤΖΗ

Από παραλία σε παραλία

Ανατολικά

- Έλα να σου δείξω, πού ξεκίνησα να θαλασσοπνίγομαι, λέω στην Άννα και βγαίνω από την πόλη με κατεύθυνση ανατολική. Καμάρες, παλιό Καρνάγιο, παραθαλάσσιος δρόμος, Αγία Βαρβάρα, «Πεντακόσια» και «Σφαγεία».

Φτάνουμε στο «**Καρά Ορμάν**».⁽¹⁾

- Δεν είναι και δίπλα, παρατηρεί η Άννα.

- Και πού ναρχόσουννα από τη «Χωράφα» με τα πόδια. Κι ακόμη χειρότερα : πώς ν' ανέβαινες - ώρες μεσημεριού - εκείνη τη διαβολεμένη ανηφόρα του «Σούγιολού» ως το

σπίτι μου... Δε βαριέσαι, Καβαλιώτες πισσιρικάδες ήμασταν, μεγαλωμένοι σε σκαλάκια και ανηφόρες.

- Γιατί όμως Καρά Ορμάν κι όχι «Περιγάλι»; όπως διαβάζω;

- Γιατί έτσι το 'μαθα κι έτσι το συνηθίσα τόσα χρόνια. Αλλά και γιατί απεχθάνομαι ν' αλλάζουν κάποια τοπωνύμια, καταξιωμένα στην ιστορική μνήμη των ντόπιων.

Αρχίζει η παραλία κι οι υποδομές του Καρά - Ορμάν, επανέρχονται με αξιοθαύμαστη «ευκρίνεια» οι μνήμες, 60 τόσα χρόνια μετά. Να οι δύο αντικρινές και - πάλαι ποτέ - ανταγωνιστικές ψαροταβέρνες, ο «Κυριάκος» και ο - οικογενειακός μας φίλος - «Μιχάλης». Είμαι βέβαιος

(1) Το τοπωνύμιο είναι τουρκικής προέλευσης και σημαίνει «μαύρο πυκνό δάσος» η «μαύρη δασική περιοχή». Στις 25 Μαΐου απονεμήθηκε στην παραλία η διάκριση της «Γαλάζιας Σημαίας» για το 2016.

πως όλοι οι παλιοί Καβαλιώτες τούς θυμούνται. Τώρα, ο πρώτος μεταμορφώνεται σε καφετέρια και ο δεύτερος - πλήρως ανακαινισμένος - έχει βαπτισθεί «Μιχάλης Νοστιμοπωλείο».

Κατεβαίνω στο ακροθαλάσσι, βυθίζω τα πόδια μου στην άμμο, όπως τότε...

-Να, εκεί κινδύνεψα να πνιγώ. Νόμιζα πως πατούσα αλλά ήταν βαθιά. Ήμουνα δεν ήμουνα 6 ετών. Με είδε ο πατέρας μου να μπαινοβγαίνω με μπουρμπουλήθρες, πρόλαβε και μ' άρπαξε, μ' έσωσε. Μιαν άλλη φορά έμεινα τόσες ώρες εκτεθειμένος στον ήλιο - τότε δεν υπήρχαν αντιηλιακά με δείκτες προστασίας - που έπαθα εγκαύματα. Μάταια η μάννα μου με πασάλειβε με γιαούρτια. Ο γιατρός που με πήγαν, απαγόρευε άλλη θάλασσα εκείνο το καλοκαίρι...

Απρίλης μήνας, μοναχική η παραλία του Καρά - Ορμάν. Εκτός από έξι καλάμια, μπηγμένα στην άμμο, το ένα δίπλα στο άλλο. Να όμως, που εμφανίζεται κι ο ψαράς.

- Τσιμπάει τίποτε;

- Ε, όλο και κάτι βγαίνει.

Γεννημένος στην Καβάλα ο Αντρέας, ανοίγει το πορτ - μπαγκάζ ενός αρχαίου Nissan τουλάχιστον 35 ετών και μας δείχνει μερικά σπαράκια, και μουρμουρίτσες.

- Είναι βραδινά, ό,τι πρέπει για τηγάνι. Θα τα δώσω κάπου και θα βγάλω μερικά ευρώ. Για σήμερα μου αρκούν. Αύριο, έχει ο Θεός.

-Πού μένεις στην Καβάλα;

- Εδώ, μας απαντάει και μας δείχνει το Nissan. Μαζί με τον Άρη.

Ο Άρης είναι ο σκυλάκος του, που κοιμάται του καλού καιρού στη θέση του συνοδηγού.

- Και πώς τα φέρνεις βόλτα, Αντρέα ;

- Μια χαρά. Βγάζω ψαράκια, κάνω πού και πού και κανένα μερεμέτι, απ' όλα πιάνουν τα χέρια μου. Ούτε ενοίκια, ούτε εφορίες, ούτε ηλεκτρικό. Δεν μ' έχουν στα κατάστικτά τους, κανένας δεν μ' ενοχλεί. Α, πουλάω στις νοικοκυρές και καμιά σφουγγαρίστρα. Είναι πρώτης ποιότητας, από συνθετικό μετάξι, «καμιά σχέση με τις άλλες».

Παραλία "Άσπρης Άμμου". ΦΩΤ. Α. ΚΑΛΑΪΤΖΗ

Στα βράγια της Παναγίας, κάτω από τον Φάρο της Καβάλας. Για τοήμηρους κολυμβητές.

Για τα επόμενα πέντε λεπτά ο Αντρέας εκθειάζει τις ιδιότητες και τα προσόντα της σφουγγαρίστρας του, με τέτοιο στυλ και τέτοια ακαταμάχητα επιχειρήματα, που θα τα ζήλευε κι ο καλύτερος πωλητής. -Χαλάλι σου, το κέρδισες με το σπαθί σου, του λέω και του δίνω μ' όλη μου την καρδιά το 5ευρω που κοστίζει η σφουγγαρίστρα. Ύστερα, την προσφέρω στην Άννα με περηφάνεια. Τέτοιο πρωτότυπο δώρο δεν της έχω κάνει ποτέ.

Συνεχίζοντας στο Καρά - Ορμάν περνάμε από το γήπεδο, που δεν υπήρχε τότε, και φτάνουμε στα νεκροταφεία, όπου τελειώνει η παραλία. Εδώ δεν κολυμπήσαμε ποτέ, το είχαμε σε κακό.

Ανηφορίζουμε λίγες στροφές, καβαντζάρουμε έναν χαμπλό κάβο και αντικρίζουμε την «**Άσπρη Άμμο**», ή «**Μακρούαμμο**», τιμημένη με την «Γαλάζια Σημαία» για το 2016. Μικρός όρμος, περικλειστος

από δασωμένες πλαγιές, με λευκή και λεπτή, σαν αλεύρι, αμμουδιά. Για μας τότε ήταν ένας τόπος μακρινός, εξωτικός. Τον τιμούσαν όμως οι ηλικιωμένοι, που έκαναν αμμόλουτρα σκεπασμένοι με άμμο, κάτω από τον ήλιο.

Δείχνω στην Άννα μια απότομη, εκτεταμένη πλαγιά στ' ανατολικά. Κάποτε ήταν ένας θεαματικός αμμόλοφος, ιδανικός για αμμοθεραπεία, σήμα κατατεθέν της Άσπρης Άμμου. Σήμερα είναι καλυμμένος από θάμνους, που δεν μπορούν όμως να κρύψουν την ύπαρξη της άμμου. Στο ανατολικό σημείο του όρμου βρίσκεται η ψαροταβέρνα «**Άσπρη Άμμος**» ενώ, στ' ανοιχτά, μια σημαδούρα δείχνει τη θέση όπου καταλήγει ο βιολογικός καθαρισμός. Πολλές εγκαταστάσεις υπάρχουν σήμερα στον τόπο, μπαζεδάκια και μικρόσπιτα, συνεργεία και λαχαναγορά, η μοναχικότητα του παρελθόντος έχει οριστικά καθεί.

Οι παραλίες στην πόλη

Μετά την Άσπρη Άμμο δεν κολυμπούσαν οι Καβαλιώτες. Οι ακτές της Νέας Καρβάλης ξέφευγαν απ' τα όρια της πόλης, έκρυβαν όμως σπουδαία δολώματα, τεράστια σκουλήκια για τους ερασιτέχνες ψαράδες. Επιστρέφουμε, λοιπόν στην Καβάλα, μια από τις ελάχιστες πόλεις στην Ελλάδα, όπου ο κάτοικός τους βγαίνει από το σπίτι, βαδίζει μερικά λεπτά και βουτάει στο νερό. Και μάλιστα σε κατάλληλο για κολύμπι νερό. Όπως στα βράχια κάτω από τον Φάρο και την εκκλησία της Παναγίας.

Δείχνω από ψηλά στην Άννα το θρυλικό «**Μονόπετρο**», τον μοναχικό κυματόδαρτο βράχο που εξέχει άγριος και επίφοβος, στ' ανοιχτά. Είναι μια τελείως βραχώδης, αφιλόξενη ακτή, για καλούς κολυμβητές και για τολμηρούς. Η για «κουζουλούς», όπως ήμασταν, τα χρόνια εκείνα εμείς.

-Βλέπεις εκείνη την ξέρα στο ενδιάμεσο της

απόστασης;

-Ναι, μόλις εξέχει απ' το νερό.

-Με κυματισμό εξαφανίζεται σχεδόν. Εγώ όμως αυτό δεν το ήξερα, όταν βούτηξα για να φτάσω στο Μονόπετρο. Το έμαθα, τη στιγμή που σύρθηκε όλη η κοιλιακή μου χώρα πάνω στους μόνιμους κατοίκους της ξέρας, τους αχινούς.

Με κοιτάζει με αγωνία η Άννα.

-Και, τι έγινε μετά;

-Όπισθεν ολοταχώς και ανάσκελα στα βράχια, με πόνους φοβερούς. Δύο ώρες προσπαθούσαν οι φίλοι μου, με διάφορους τρόπους, να μου αφαιρέσουν τους αχινούς.

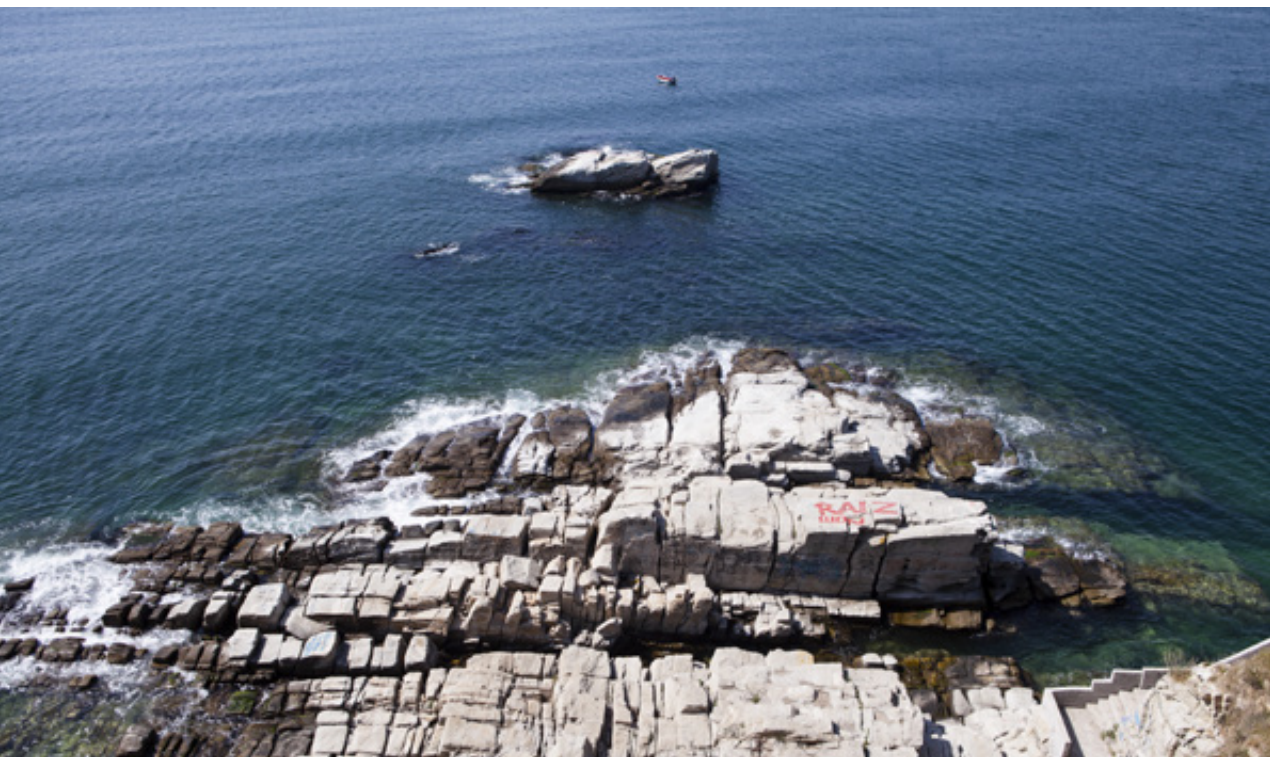
Διασχίζουμε την πόλη της Καβάλας με κατεύθυνση δυτική. Περνάμε από τις εγκαταστάσεις του **Ν.Ο.Κ.**⁽²⁾ στην άκρη του λιμανιού.

-Σε τούτα τα νερά διεξάγονταν κολυμβητικοί αγώνες αλλά βουτούσαμε κι εμείς. Ας συνεχίσουμε όμως στην γειτονική «**Ραψάνη**»,⁽³⁾ γνήσια πλαζ, που ήταν από τις πιο δημοφιλείς.

(2) Ο Ναυτικός Όμιλος Καβάλας (Ν.Ο.Κ.) συμπληρώνει εφέτος 71 χρόνια ζωής

(3) Βραβευμένη με την Γαλάζια Σημαία το 2009

Το περίφημο “Μονόπετρο”, ανοιχτά από τα βράχια της Παναγίας. Ενδιάμεσα, μόλις διακρίνεται η επικίνδυνη ξέρα.

Κυριολεκτικά μέσα στο κέντρο της πόλης η Ραψάνη, βγαίνεις από την πόρτα του σπιτιού σου και βουτάς. Όπως -πιθανότατα- οι μεσήλικες Καβαλιώτες, που τούτη την προμεσηβρινή ώρα κολυμπούν. Τα νερά, ωστόσο, δεν μοιάζουν ιδιαίτερα διαγή.

-Το πρωί που βούτηξα εγώ ήταν πεντακάθαρα τα νερά, εξηγεί ένας κάτοικος της περιοχής. Αργότερα βγήκε αέρας, που έφερε γύρη από τα πεύκα και τα θόλωσε.

Συνεχίζουμε τον παραθαλάσσιο δρόμο δυτικά. Παλιό Στάδιο Καβάλας, Ιχθυόσκαλα και αμέσως πίσω από τον χαμηλό κάβο, εμφανίζεται μια απλόχωρη παραλία με αμμουδιά εκπληκτική. Είναι η διάσημη «Καλαμίτσα»⁽⁴⁾, μόλις 3 χιλιόμετρα από το κέντρο της πόλης και -πάντα- καταμεσής του οικοδομικού ιστού.

-Στα χρόνια μου η Καλαμίτσα ήταν η με-

γάλη βενιέτα ανάμεσα στις πλαζ, λέω στην Άννα. Στη γειτονιά μου -ιδιαίτερα- που ήταν αρκετά απόμακρη, το κολύμπι στην Καλαμίτσα θεωρείτο εξαιρετικό γεγονός. Όπως όταν φορούσαμε τα «καλά μας», εν όψει κάποιας γιορτής.

Στην άκρη της παραλίας και σε θέση απολύτως προνομιακή, δεσπόζει το εξαιρετικό ξενοδοχειακό συγκρότημα **LUCY**. Χαρίζουμε στους εαυτούς μας μια στάση στην βεράντα, μ' ένα καφεδάκι. Ακριβώς μπροστά μας πρεμούν βαρκούλες σ' ένα μικρό αλιευτικό καταφύγιο, προφυλαγμένο απ' τους καιρούς.

-LUCY και λιμανάκι δεν υφίσταντο τότε. Αντ' αυτών υπήρχαν βραχάκια με γαντζωμένες πάνω τους, πεταλίδες. Τις αφαιρούσαμε με σουγιάδακι και τις τρώγαμε επί τόπου, ικανοποιημένοι για την φυσική μας διατροφή. Περιδιαβαίνουμε σ' όλο της το μήκος την

(4) Βραβευμένη πολλές φορές με την Γαλάζια Σημαία, όπως και το 2016.

Οι αμμουδερές παραλίες της “Ραψάνης” (αριστερά) και της “Καλαμίτσας” (δεξιά), πολύ καλές και πρακτικές κολυμβητικές προτάσεις μέσα στον οικοδομικό ιστό της πόλης.

Ο περίκλειστος ορμίσκος του «Μπάτη», 4 χιλιόμετρα από το κέντρο της Καβάλας. Άριστες εγκαταστάσεις και υπέροχη αμμουδιά.

Καλαμίτσα. Υπέροχη αμμουδιά νερά διάφανα και ρηχά, με πρόσβαση φιλική. Δεν είναι λίγοι αυτοί, που στα μέσα του Απρίλη, απολαμβάνουν τούτο το προνόμιο, σε απόσταση αναπνοής από το κέντρο της πόλης. Υπάρχουν πλήρεις υποδομές, χώροι στάθμευσης, ενώ το καλοκαίρι ο Δήμος Καβάλας, εγκαθιστά δωρεάν ξαπλώστρες και ομπρέλες.

Οι παραλίες στα δυτικά

Μετά την Καλαμίτσα βγαίνουμε -ουσιαστικά- από τον οικοδομικό ιστό της πόλης, αρχίζουν οι εξοχές. Μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του '50 οι επέκεινα της Καλαμίτσας παραλίες θεωρούντο εξωτικές και προσβάσιμες σε λίγους, προνομιούχους. Μόνον μετά τις αρχές της δεκαετίας του '60 άρχισαν να γίνονται ευρύτερα γνωστές. Ας τις γνωρίσουμε κι εμείς. Ένα χιλιόμετρο μετά την Καλαμίτσα και

τέσσερα μόλις από το κέντρο της Καβάλας συναντάμε τον «**Μπάτη**». Μικρός, γραφικότερος όρμος, γνώριμος από παλιά -όπως και φέτος- της «Γαλάζιας Σημείας». Τα νερά είναι διαυγή και φιλικά, με λεπτό βοτσαλάκι και αμμουδιά. Ο όρμος αγναντεύει απέναντί του την Θάσο και είναι περίκλειστος από βραχώδεις, πευκόφυτες και θαμνοσκέπαστες πλαγιές. Ο Μπάτης είναι μια απόλυτα οργανωμένη πλαζ, με κάμπινγκ 100 θέσεων και πλήρεις εγκαταστάσεις. Σπεσιαλιτέ του εστιατορίου είναι -μεταξύ άλλων- οι αστακο-γαριδομακαρονάδες. Με το αστικό λεωφορείο, Καβαλιώτες και επισκέπτες μπορούν να βρεθούν -σε ελάχιστα λεπτά- σ' έναν εξαιρετικό κολυμβητικό προορισμό.

Δύο χιλιόμετρα μετά τον Μπάτη -και **έξι** από το κέντρο της Καβάλας- εμφανίζεται άλλη μια παράκτια καλλονή, η «**Τόσκα**». Όταν πρωτολειτούργησαν οι εγκαταστά-

σεις της -το 1961- ανέβασαν κατακόρυφα την ποιότητα και το γόητρο των Καβαλιώτικων πλαζ. Όχι άδικα. Γιατί η Τόσκα είναι η ευτυχής συνύπαρξη ενός απaráμιλλου φυσικού περιβάλλοντος και ανθρώπινων έργων ήπιας αξιοποίησης και ανάδειξης της ομορφιάς του. Αυτό μεταφράζεται σε 18 συνολικά μπανγκαλόουζ, ανεπτυγμένα μέσα στην πευκόφυτη, δυτική πλαγιά. Στο κέντρο του όρμου δεσπόζει ένα, πρωτοποριακής κυκλικής σχεδίασης κτιριακό συγκρότημα, που στεγάζει τον πολυχώρο του εστιατορίου, μπαρ και καφέ. Η θέα στην νήσο Θάσο και στον κόλπο της Καβάλας είναι εντυπωσιακή. Μπροστά στο συγκρότημα μεσολαβεί μια γλώσσα ξανθής αμμουδιάς που, μετά από δύο-τρεις δεκάδες μέτρα, καταλήγει σε εξαιρετικά διαυγή νερά που βαθαίνουν προοδευτικά. «Γαλαζοαίματη» βέβαια και η Τόσκα είναι μια συνολική πρόταση θερινών διακοπών υψηλών προδιαγραφών.

Ο δρόμος, μετά την Τόσκα, παρακάμπτει

έναν βραχώδη κάβο, και μισό περίπου χιλιόμετρο πιο πάνω, συναντάει τον ορμίσκο του «**Αμερικάνου**» Από το δρόμο είναι απόκρυφος σχεδόν, την θέα κρύβουν αλληπάλληλες -αδιάφορες αρχιτεκτονικά- οικοδομές. Ανάμεσά τους δύσκολα βρίσκει την πρόσβαση κανείς. Στις αρχές -βέβαια- της δεκαετίας του '60, τα πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά, τόσο ως προς την πρόσβαση, όσο και ως προς την θέα στην αμμουδιά.

Κατεβαίνουμε την απότομη πλαγιά και σ' ελάχιστα λεπτά, φτάνουμε στο επίπεδο της ακτής. Εδώ είναι διαφορετικό το καθεστώς, η κατάσταση είναι σχεδόν οικογενειακή, με ιδιωτικές -ως επί το πλείστον- κατοικίες στις πολυώροφες οικοδομές. Είναι όμορφος ο όρμος με ελκυστική αμμουδιά, ολοκάθαρα νερά και ενδιάμεσους βράχους, πολύ θεαματικούς. Σε μικρή απόσταση, στο κέντρο του όρμου, εξέχει η βραχονησίδα «**Κότσα**», άντρο των κορμοράνων.

Ακτή "Τόσκα", έξι χιλιόμετρα από το κέντρο της Καβάλας. Μπανγκαλόουζ μέσα στο πράσινο, εξαιρετικό κεντρικό κτίριο και αμμουδιά με παραδεισένια νερά.

Οι «Far west» παραλίες της Καβάλας

Αμέσως μετά τον όρμο του Αμερικάνου, μεσολαβεί ένας ογκώδης κάβος, που οριοθετεί την αφετηρία μιας εκτεταμένης ακτογραμμής. Απέχουμε ήδη 7,5 χλμ. από το κέντρο της πόλης και μπροστά μας εξελίσσεται μια πολύπλοκη εναλλαγή από μικρές και μεγάλες αμμουδιές, που διακόπτονται από ενδιάμεσες βραχώδεις ακτές.

Βρισκόμαστε στο **Παλιό Τσιφλίκι**⁽⁵⁾, γνωστότερο ως «**Παλιό**». Σήμερα είναι μια εκτεταμένη παραλιακή κωμόπολη της Καβάλας, με μόνιμο πληθυσμό που ξεπερνάει τους 2.000 κατοίκους.

Τι γνωρίζουμε όμως για το Παλιό; Ως το 1921-22 ήταν μεγάλο τούρκικο τσιφλίκι και η επικοινωνία με την πόλη γινόταν

με βάρκες ή με μονοπάτι απ' το βουνό. Από το 1923 εγκαταστάθηκαν εδώ οι πρώτες προσφυγικές οικογένειες, που άρχισαν να δημιουργούν έναν αρχικό υποτυπώδη οικισμό. Κατά το 1940-45 το χωριό τίθεται υπό βουλγαρική κατοχή, ενώ από το 1958 αρχίζει να φτιάχνεται ο πρώτος χωμάτινος δρόμος για την Καβάλα. Από το 1970 και μετά το Παλιό μεταμορφώνεται σταδιακά σε τουριστικό προορισμό, που από τα μέσα της δεκαετίας του '80 αποκτά αστικό πλέον χαρακτήρα με μόνιμες κατοικίες.

Με τις κατάφυτες πλαγιές της οροσειράς του «**Σύμβολου**» από τη μία και τις πεντακάθαρές παραλίες από την άλλη το Παλιό είναι ένας προνομιακός τόπος όχι μόνον για διακοπές αλλά και για μόνιμη διαμονή, σ' ελάχιστη απόσταση από την

(5) Τουρκική λέξη, που σημαίνει μεγάλη αγροτική έκταση, που την καλλιεργούσαν αγρότες στην υπηρεσία του «τσιφλικά».

Αριστερά η ξέρα “Κότσα”, από την εθκυστική αμμουδιά του “Αμερικάνου”. Στον ορίζοντα κυριαρχεί το κυματοειδές ανάγλυφο του ορεινού όγκου της Θάσου. ΦΩΤ. Α. ΚΑΛΑΪΤΖΗ

Αεροφωτογραφία ενός τμήματος της ακτογραμμής του Παλιού.

Η αμμουδερά, αρχοντική καμπύλη της παραλίας της Ηρακλείτσας.

Δεξιά, οι περίφημοι, πολύ θεαματικοί όρμοι του **Βρασίδα**, μας προϊδεάζουν για τους εξωτικούς **Αμμόλοφους**, που ακολουθούν μερικά χιλιόμετρα μετά.

πόλη της Καβάλας.

Η εκτεταμένη και πολύπλοκη ακτογραμμή του Παλιού μετά από 4 χιλιόμετρα τερματίζει. Μεσολαβεί ένας τριγωνικός κάβος, με την βραχώδη νησιδούλα «**Αρετούσα**» απέναντί μας. Στ' ανοιχτά ορθώνεται το κατάφυτο και ογκώδες **Φιδονήσι** ήδη όμως μια νέα παραλία, θεαματική και ομοιογενής απλώνεται μπροστά μας. Είναι η αμμουδερή, αρχοντική καμπύλη της **Νέας Ηρακλείτσας**. Προσφυγικός οικισμός, όπως δηλώνει το όνομά του δημιουργήθηκε το 1922 από πρόσφυγες της **Παλιάς Ηρακλείτσας**, στην Ανατολική Θράκη. Με φιλική αμμουδιά και ολοκάθαρα νερά, βραβευμένα με την Γαλάζια Σημαία, πολλά και καλά καταλύματα, καφέ, μπαράκια και ταβέρνες με φρέσκο ψάρι, η Ν. Ηρακλείτσα έχει καθιερωθεί ως ένα δημοφιλέστατο προάστιο της Καβάλας, ιδανικό για διακοπές από μεγάλο πλήθος παραθεριστών.

Επίλογος

Θα μπορούσαμε για πολλά χιλιόμετρα ακόμη να συνεχίσουμε το συναρπα-

στικό οδοιπορικό μας στις αμμουδερές, βοτσαλωτές ή βραχώδεις παραλίες της Καβάλας: στην απέραντη **Ν. Πέραμο** με τα εντυπωσιακά ερείπια της ιστορικής **Ανακτορόπολης**, στον υπέροχο όρμιο του **Βρασίδα** με τις απόκρυφες ομορφιές του και αμέσως μετά, στους αχανείς, εξωτικούς **Αμμόλοφους**, από τις πιο ελκυστικές και διάσπμες παραλίες της Ελλάδας. Είναι τόσο πολλές και τόσο εξαιρετικές οι κολυμβητικές, παραθεριστικές αλλά και περιηγητικές δυνατότητες της απέραντης Καβαλιώτικης ακτογραμμής, ώστε είναι αδύνατον να μην φύγει ενθουσιασμένος, ακόμη και ο απαιτητικότερος Έλληνας και ξένος επισκέπτης και μάλιστα, δίπλα σε μια πόλη, από τις ωραιότερες και πιο ενδιαφέρουσες της Ελλάδας.

Χρήσιμες πληροφορίες

Ξενοδοχείο Τόσκα, Τηλ. 2510 244765
info@tosca.gr

Lucy Hotel, Τηλ. 2510 600060
info@lucyhotel.gr

Camping Batis, Τηλ. 2510 245918
info@batis-sa.gr

